

HODNĚ VŠEHO

Hodně páchne hospodou. Protože než plkat o pocitech, raději pil. A tuší konflikt: že totiž v tichém vínu macerované pravdy nemohou na světlo boží, na jeho gril ani náhodou.

Když se setmí, zpívá. Když setmí se podruhé, volá ženě. A trénuje potáhnutí z cigarety, kdy kouř následně vyfouklý zahalí pohled plný výčitek a polibek na rty méně než letmý.

K tomu pohledu ještě: bude vskutku dlouhý, bude lecjaký. Zvedne vichr emocí, jímž nejeden poeta nechal by se rozcuchat, pouštěje na odiv lyrické draky,

leč na takové exhibice – srát. Má v sobě psa a ten obezřetně drží se v koutě, drží se otázky, jaká síla otevírá dveře a nasává čerstvý vzduch ranní ulice,

do jejíhož cyklopruhu on se tedy rozhodně nehrne. Než riskovat, že nadýchá klimatickou tíseň, to tu raději obejde stoly, vysype popelníky

a zvedne židle, které pokácel. Až pak je na řadě svět. Až poté se na těch svých šesti nohách odšourá přes práh, přepadne z devadesátek do roku dvacet pět.